

forrentes, at det vedkommende Selskab ikke engang vil kunne at faae en saa stor Frist, men tillige maa det bemærkes, at den er Maximum, saa at der Intet er til Hinder for, at Indenrigsministeriet indskrænker denne Frist maaske endog saa ikke saa lidt. Banen vil i Aaret 1900 kunne indløses af Staten, saafremt den er paa et Aktieselskabs Hænder, derved at Staten betaler en Gjennemsnitspris, beregnet efter de 3 sidste Aar, af Aktiernes Vorkurs. — Medens saaledes Udvalget i Hovebsagen har kunnet tiltræde Forslaget, som det foreligger, er der dog enkelte Afvigelser fra, hvad der sloges fast i Loven af 23de Mai f. A., som man ikke saaledes har ment at kunne gaa ind paa. Der er for det Første den Afvigelse, at der er sat et Maximum for den Del af Kapitalen, som skal gaa forud for Statens Aktier. Der staar i Loven af 23de Mai, at den øvrige Del af Aktiekapitalen kan forrentes med 5 pCt., forinden Staten kan faae Udbytte af sine Aktier, eller nysigtig, at der af Nettoudbyttet kan anvendes 5 pCt. til den øvrige Del af Aktiekapitalen, forinden Staten faar Noget af sine Aktier. Her har den ærede Indenrigsminister ment, at det vilde være rigtigt at sætte ind i Loven et Maximumsbølb for den Del af Aktiekapitalen, der med Hensyn til Udbytte skulde være bedre stillet end Statens Aktier, og med Hensyn til fastsættelsen af Bølbet, nemlig 185,000 Rd. pr. Mil, er der henvist til Ribebanen, som menes at kunne bygges for dette Bølb. Derved er for det Første at erindre, at Ribebanen bygges for Statens Regning, men at der her er Tale om et privat Foretagende, og at der er forskellige Udgiftsposter ved Anlægget, som komme frem her, men som i Almindelighed ikke tages i Betragtning ved Anlægget af en Statsbane, og som vist ikke ere bleve tagne i Betragtning ved Ribebanen. Som Eksempler skal jeg anføre Forrentningen i Byggetiden, Kursfaldet, som spiller en væsentlig Rolle ved saadanne private Foretagender, foruden Provisioner og deslige. Men desuden er det tvivlsomt, hoornaar dette Foretagende kommer i Stand, om det vil ske om et Aar eller om en Række af Aar, og Ingen kan for Diebliffet sige, hvorledes Priserne paa Materialier og i det Hele Omkostningerne ved Sernbaneanlæg ville stille sig til den Tid, da der bliver Tale om Anlægget. Det synes mig derfor ikke rigtigt allerede paa dette Tidspunkt at ville fastslaa et Maximum for det Bølb, som Banen maa koste foruden Statens Tilskud. Men hvorfor Udvalget navnlig mener at maatte modsætte sig, at der i Loven sættes et saadant bestemt Maximum, er Hensynet til, at det baade i sig selv vil være ubilligt og i de fleste Tilfælde umuligt at fordrø af vedkommende Selskab, at en Del af den Kapital, som det maatte behøve, skal komme til at staa bagefter Statskassens Tilskud. Saafremt det maatte vise sig, at denne Bane ikke kan anlægges for 185,000 Rd. pr. Mil foruden Statens Tilskud, vil

den Del af Anlægskapitalen, som yderlig maatte behøves, blive stillet bagefter Statens Tilskud med Hensyn til Forrentning, og i saa Tilfælde siger jeg, at det er et ubilligt Krav at gjøre særlig overfor denne Bane, naar det ikke er gjort overfor andre Baner. Det vil tillige gjøre det vanskeligt, ja næsten umuligt for Selskabet at tilveiebringe den yderligere Kapital, naar den ikke skal gives som ren Gave enten af Private eller af Kommuner, paa hvis Dfferberedvillighed der allerede vil blive lagt ikke saa lidt Beslag for at tilveiebringe den øvrige Del af Kapitalen. Dette bestemte Maximum, der saaledes skulde fastsættes, kan vistnok heller ikke være nødvendigt; thi det kan betragtes som en Selvfølge, at hvis Banen kan bygges billigere end for disse 185,000 Rd. pr. Mil, saa maa det dog blive Indenrigsministerens Sag at afgjøre, hvor stor en Kapital der skal gaa forud for Statens Aktier, altsaa at udøve et Skjøn om, hvor Meget der er medgaaet til Baneanlægget. Det forkommer mig at være det Korrekteste, at Størrelsen af den Kapital, der saaledes skal gaa forud for Statens Tilskud, ikke bestemmes, naar Koncessionen meddeles, men at der i selve Koncessionen optages en Bestemmelse, hvorefter den kan fastsættes, naar Anlægget er fuldført, navnlig saaledes, at der bliver at forelægge Indenrigsministeren et fuldstændigt Anlægsregnskab, og at han derefter har at skjønne over, hvor stor Anlægskapitalen virkelig kan siges at have været. Det Vædringsforslag, som vi i Overensstemmelse hermed have stillet, gaar alene ud paa at føre det foreliggende Lovforslag tilbage til at være enslydende med den tilsvarende Bestemmelse i Loven af 23de Mai f. A. Hvis det ikke har været nødvendigt med Hensyn til de Baner, der omtales i denne Lov, at fastslaa et saadant Maximum, saa kan det heller ikke være det her, og naar altsaa nærværende Lov kommer til at lyde ligesom Loven af 23de Mai ifjor, kan der vistnok ikke være nogen Fare derved. — Den Bestemmelse, der findes i Lovforslagets § 2 andet Punktum, nemlig at Tilskudet kommer til Udbetaling ikke tidligere end i to Finantsaar, er ikke ganske stemmende med den Rante, som har fundet sit Udtryk i Loven af 23de Mai f. A., hvor der er Tale om, at der ikke i noget Finantsaar maa udbetales mere end $\frac{1}{3}$ af det samlede Bølb, som vil medgaa til de Baner, der omhandles i Loven; men da der her er Tale om et forholdsvis mindre Bølb, der ikke kan bebyrde Statskassen i nogen væsentlig Grad, have vi ikke fundet Betænkelighed ved at fastsætte i denne Lov, at Bidraget kan udbetales i to Finantsaar. Jeg forudsætter tillige, at denne Bestemmelse vil komme til Anvendelse med Hensyn til Statens Udlæg til Expropriation, saaledes som det ogsaa er Tilfældet efter Loven af 23de Mai f. A. — Der er endelig et Punkt, som vi have fremsført i Betænkningen, og som jeg ogsaa skal tillade mig her kortelig